

откъм боаза, го накара да побърза. Баща му го беше вече много изпреварил.

Как стана всичко това?

Той поздрави учтиво двамата турци, които идеха срещу него, отмина ги. Нещо го накара внезапно да се обърне.

Видя как те прерязват възметата на самаря. Докато извика, тежкият товар се катурна и пръсна по земята. Изплашеният катър побягна.

Добри се върна в къщи с подуто лице и сини бучки по цялото тяло. Пльвеше кръв и кудаме. Лопатата не бе могла да го защити — сам срещу двама.

Тогавашта застана пред баща си и намери сили да му издума:

— Стига робство и тиранство! Ще отида другаде да си дира честта. Пуснете ме!

И той заплака.

Петър Чинтула и жена му го изгледаха слисани. Как можаха в устата на тяхното мило и хрисимо дете да се поберат тия думи?

Заплакаха и те.

От жал, от обич към любимото чедо. Искаха от все сърце да му помогнат. Но накъде с тая сиромашия? Като си имаха всичко само две работни ръце. Бащата — да копае и прави кебета, за да ги изхранва. Майката — да чепка вълна, да я влачи и прави на къдели, да преде и тъче, за да ги облича. Как да го пуснат само по широкия свят? Колко бяха така заминали и не се бяха вече ни чули, ни видели...

Но Селимински се беше завърнал. Прочут, богат, почитан от всички.

Какво да правят, що да сторят? По цял ден буля Гана се луташе из къщи, кършеше ръце, изтриваше скритом очите си и не-